

Președintele Thomas S. Monson

Cugetă la cărarea pe care mergi

Când Îl acceptăm pe Isus ca Exemplul nostru și călcăm pe urmele Sale, ne putem întoarce în siguranță la Tatăl nostru Ceresc.

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, mă simt umil stând în fața dumneavoastră în această dimineață. Fac apel la credința și rugăciunile dumneavoastră în timp ce vă voi împărtăși mesajul meu.

Cu toții am început o călătorie minunată și absolut necesară atunci când am plecat din lumea spiritelor și am ajuns în acest stadiu, adesea provocator, al existenței numit viața muritoare. Scopurile principale ale existenței noastre pe pământ sunt obținerea unui trup din carne și oase, dobândirea acelei experiențe care putea rezulta numai prin despărțirea de părinții noștri cerești și punerea noastră la probă în vederea ținerii poruncilor. În cartea lui Avraam, capitolul 3, citim: „Și îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor”¹.

Când am venit pe pământ, am adus cu noi acel mare dar de la Dumnezeu – chiar libertatea noastră de a alege. În foarte multe aspecte, avem privilegiul de a alege singuri. Aici învățăm pe propria noastră piele. Discernem între bine și rău. Facem diferența între

dulce și amar. Învățăm că deciziile determină destinul.

Sunt sigur că am plecat din prezența Tatălui nostru cu dorința arzătoare de a ne întoarce la El, pentru ca noi să putem dobândi exaltarea pe care El a plănuit-o pentru noi și pe care noi ne-am dorit-o atât de mult. Deși suntem lăsați să găsim și să urmăm acea cărare care ne va duce înapoi în prezența Tatălui nostru din Cer, El nu ne-a trimis aici fără niciun fel de îndrumare și călăuzire. De fapt, El ne-a oferit instrumentele de care avem nevoie și ne ajută când căutăm ajutorul Său și ne străduim să facem tot ce ne stă în putință pentru a îndura până la sfârșit și pentru a dobândi viață eternă.

Ca ajutor în îndrumarea pe care o primim, avem cuvintele lui Dumnezeu și ale Fiului Său care se găsesc în scripturile sfinte. Avem sfaturile și învățăturile profeților lui Dumnezeu. De importanță capitală este faptul că ni s-a oferit exemplul perfect de urmat – și anume exemplul Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos – și am fost instruiți să urmăm acel exemplu. Salvatorul Însuși a spus: „Vino

și urmează-Mă”². „Lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le fac, pe acelea trebuie să le faceți și voi.”³ El a adresat întrebarea: „Ce fel de oameni trebuie să fiți voi?”. Și, apoi, a răspuns: „Adevărat vă spun Eu vouă, tot așa cum sunt Eu”⁴. „El drumul drept ne-a arătat.”⁵

Când Îl acceptăm pe Isus ca Exemplul nostru și călcăm pe urmele Sale, ne putem întoarce în siguranță la Tatăl nostru Ceresc pentru a trăi pentru totdeauna în prezența Lui. Profetul Nefi a spus: „Dacă omul nu va îndura până la sfârșit, urmând exemplul Fiului Dumnezeului cel Viu, el nu va putea fi salvat”⁶.

Era o femeie care, de fiecare dată când relata experiențele pe care le-a avut în timpul unei vizite în Țara Sfântă, exclama: „Am mers pe unde a mers Isus!”.

Ea fusese în proximitatea locurilor unde a trăit și a predicat Isus. Poate că stătuse pe o stâncă pe care El a stat odată sau poate că se uitase la un lanț muntos la care El S-a uitat odată. Experiențele în sine fuseseră palpitate pentru ea; însă mersul propriu-zis *pe unde* Isus a mers este mai puțin important decât mersul *în felul* Său. Dorința de a face ceea ce El a făcut și urmarea exemplului Său sunt mult mai importante decât încercarea de a găsi urme ale cărărilor pe care El a mers în timpul vieții Sale muritoare.

Când Isus i-a adresat unui anumit tânăr bogat invitația: „Vino și urmează-Mă”⁷, El nu a dorit ca tânărul bogat să-L urmeze doar pe dealurile și văile din zonă.

Nu trebuie să mergem pe țărmurile Galileei sau pe dealurile Iudeii pentru a merge pe unde a mers Isus. Cu toții putem să mergem pe cărarea pe care El a mers când, amintindu-ne cuvintele Sale, având inima plină de Spiritul Său și viața îndrumată de învățăturile

Sale, alegem să-L urmăm în timp ce călătorim prin viața muritoare. Exemplul Său luminează calea. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”⁸.

Pe măsură ce examinăm cărarea pe care a mers Isus, vom vedea că L-a purtat prin numeroase încercări asemănătoare celor de care vom avea parte în viață.

De exemplu, Isus a mers pe cărarea dezamăgirii. Deși a avut parte de multe dezamăgiri, una dintre cele mai dureroase a fost descrisă în tânguirea Sa cu privire la Ierusalim, la încheierea slujirii Sale în public. Copiii lui Israel respinseseră siguranța aripii protectoare pe care El le-o oferise. Când a privit orașul care urma în scurt timp să fie abandonat distrugerii, El a fost copleșit de sentimente de mâhnire profundă. Îndurerat, El a exclamat: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!”⁹.

Isus a mers pe cărarea ispitei. Lucifer, însuși diavolul, folosindu-și toată puterea și cele mai bune sofisme, L-a ispitit pe Cel care postise timp de 40 de zile și 40 de nopți. Isus nu a cedat, ci a rezistat fiecărei ispite. Cuvintele Sale de despărțire: „Pleacă, Satano!”¹⁰.

Isus a mers pe cărarea durerii. Gândiți-vă la Ghetsimani, unde El a fost „într-un chin de moarte... și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ”¹¹. Și nimeni nu poate uita suferința Sa pe crucea nemiloasă.

Cu toții vom merge pe cărarea dezamăgirii, poate din cauza unei ocazii ratate, a unei puteri folosite greșit, alegerilor unei persoane dragi sau a unei alegeri proprii. Cărarea ispitei va fi, de asemenea, cărarea fiecăruia dintre noi. În secțiunea 29 din Doctrină și legăminte citim: „Și trebuie

ca diavolul să-i ispitească pe copiii oamenilor, altfel ei nu vor putea avea libertatea de a alege”¹².

La fel vom merge și pe cărarea durerii. Noi, în calitate de slujitori, nu putem să ne așteptăm să ni se întâmple altfel decât I s-a întâmplat Învățătorului, care a părăsit viața muritoare numai după multă durere și suferință.

Deși vom avea parte de mâhnire amară pe cărarea noastră, putem avea parte, de asemenea, de multă fericire.

Noi, împreună cu Isus, putem merge pe cărarea supunerii. Nu va fi mereu ușor, dar haideti să avem ca moto moștenirea pe care ne-a lăsat-o Samuel: „[Supunerea] face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”¹³. Să ne amintim că rezultatele finale ale nesupunerii sunt robia și moartea, în timp ce răsplata pentru supunere constă în libertate și viață eternă.

Noi, asemenea lui Isus, putem merge pe cărarea slujirii. Viața lui Isus este un exemplu deosebit de bunătațe prin prisma slujirii Lui printre oameni.

El a oferit tărie membrilor celui schilod, lumină ochilor celui orb, auz urechilor celui surd.

Isus a mers pe cărarea rugăciunii. El ne-a învățat cum să ne rugăm oferindu-ne ca exemplu frumoasa rugăciune cunoscută sub denumirea de Rugăciunea Domnului. Și cine ar putea uita rugăciunea Sa din Ghetsimani: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta!”¹⁴.

Alte instrucțiuni care ne-au fost date de către Salvator sunt la dispoziția degetelor noastre, aflându-se în scripturile sfinte. În cuvântarea Sa de pe munte, El ne spune să fim milostivi, umili, neprihăniți, puri în inimă, împăciuitori. El ne cere să ne apărăm crezurile dând dovadă de curaj, chiar și atunci când suntem batjocoriți și persecutați. El ne cere să ne lăsăm lumina să lumineze pentru ca alții să o vadă și să dorească să-L slăvească pe Tatăl nostru din Cer. Ne învață să fim curați din punct de vedere moral, atât în gânduri, cât și în fapte. Ne spune că este mult mai important să ne strângem comori în cer decât pe pământ.¹⁵

Pildele Sale predau cu putere și

autoritate. Prin pilda samariteanului, El ne învață să ne iubim aproapele și să-i slujim.¹⁶ În pilda Sa despre talanți, El ne învață să devenim mai buni și să tindem spre perfecțiune.¹⁷ Prin pilda oii pierdute, El ne cere să mergem și să-i salvăm pe cei care au ieșit de pe cărare și s-au rătăcit.¹⁸

Dacă ne străduim să-L punem pe Hristos în centrul vieții noastre învățând cuvintele Sale, urmând învățăturile Sale și mergând pe cărarea Sa, El a promis că va împărtăși cu noi viața eternă pentru care a murit ca să o dobândească. Nu există ceva mai mareț ce am putea realiza, decât să alegem să acceptăm disciplina Sa, să devenim ucenicii Săi și să facem lucrarea Sa de-a lungul vieții. Nimic altceva, nicio altă alegere pe care o facem, nu poate face din noi ceea ce poate El.

Când mă gândesc la cei care chiar au încercat să urmeze exemplul Salvatorului și care au mers pe cărarea Sa, imediat îmi vin în minte numele lui Gustav și Margarete Wacker – doi dintre oamenii cei mai asemănători lui Hristos pe care i-am cunoscut vreodată. Erau germani care emigraseră în partea de est a Canadei, iar eu i-am întâlnit pe vremea când slujeam acolo ca președinte de misiune. Fratele Wacker își câștiga existența ca frizer. Deși nu aveau mulți bani, ei împărțeau tot ce aveau. Ei nu fuseseră binecuvântați cu copii, însă au avut grijă de toți cei care le-au pășit pragul. Bărbați și femei educați și rafinați îi căutau pe acești slujitori umili, fără educație formală, ai lui Dumnezeu și se considerau norocoși dacă puteau petrece o oră în prezența lor.

Înfățișarea lor era obișnuită, engleza lor era ezitantă și cumva greu de înțeles; casa lor era modestă. Ei nu aveau mașină sau televizor și nici nu făceau vreunul dintre lucrurile cărora lumea le dă, de obicei, importanță. Cu toate acestea, cei credincioși au făcut cărare spre ușa lor pentru a se bucura de spiritul care era acolo. Casa lor era ca raiul pe pământ, iar spiritul pe care-l radiu era unul de pace pură și de bunătate.

Și noi putem avea acel spirit și-l putem împărtăși lumii atunci când mergem pe cărarea Salvatorului și urmăm exemplul Său perfect.

În Proverbe, citim îndemnul: „[Cugetă] la cărarea pe care mergi”¹⁹. Dacă facem astfel, vom avea credința, chiar și dorința, de a merge pe cărarea pe care a mers Isus. Nu ne vom îndoii că suntem pe cărarea pe care Tatăl nostru dorește să mergem. Exemplul Salvatorului oferă cadrul pentru tot ceea ce facem, iar cuvintele Sale reprezintă un ghid de nădejde. Cărarea Sa ne va duce acasă în siguranță. Mă rog ca aceasta să fie binecuvântarea noastră, în numele lui Isus Hristos, pe care Îl iubesc, pe care Îl slujesc și despre care depun mărturie, amin. ■

NOTE

1. Avraam 3:25.
2. Luca 18:22.
3. 3 Nefi 27:21.
4. 3 Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, „Măreată e a Ta înțelepciune”, *Immuri*, nr. 119.
6. 2 Nefi 31:16.
7. Luca 18:22.
8. Ioan 14:6.
9. Luca 13:34.
10. Matei 4:10.
11. Luca 22:44.
12. Doctrină și legăminte 29:39.
13. 1 Samuel 15:22.
14. Luca 22:42.
15. Vezi Matei 5; 6.
16. Vezi Luca 10:30–37.
17. Vezi Matei 25:14–30.
18. Vezi Luca 15:4–7.
19. Proverbele 4:26.